

Đán bà

Tuần bao xuất ban ngày thu' sau

NAM THU 5 — SO 186 — 5 MARS 1943

MỖI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

LA DIRECTRICE DU
Tuần - Bao Đán - Bà
76. WIELLE — HANOI

BA THÁNG 1\$80
SÁU THÁNG 3\$50
MỘT NĂM 7\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐỔI

LẶNG LẶNG MÀ NGHE LỜI CẦU NGUYỆN

THÁNG giêng là tháng ăn chơi nhưng cũng lại là tháng lễ bái chầy dền chầy hội. Các chùa chiền miếu vũ suốt tháng giêng này không lúc nào ngớt người chiêm-bái, nhất hôm rằm tháng giêng các dền chùa đều chật ních, người dorr cả ra ngoài đường chen chúc nhau mà lễ. Tiếng khấn khứa ồn ào, người nọ như cổ khấn to hơn người kia đề lời cầu nguyện của mình được thần thánh nghe rõ hơn ! Lúc bấy giờ bao nhiêu niềm tâm sự, bao nhiêu mỗi sở cầu, đều bộc lộ ra hết, kêu lên gào lên tưởng chừng quanh mình không có ai, riêng mình với dấng thần thánh nghe mà thôi. Quả thế thật, tuy đông song ai cũng để hết lòng thành vào lời kêu khấn của mình còn ai để ý nghe người bên cạnh, Nhưng nếu mạn phép Thánh mà nghe, ta được biết bao nhiêu cảm tưởng.

NÀY đây một bà cụ mái tóc bạc phơ, hai tay răn reo chấp lại lễ đã không còn reo rang nữa. Chùng vừa run lẩy bầy vừa chậm chạp. Người ta lễ được mười, cụ chưa được một, tiếng khấn khứa thoát ra nơi cổ họng phào phào như sắp hết hơi. Vậy mà cụ cũng cố cao giọng khấn. Cụ khấn cho các con cụ, cho các cháu cụ, «toàn gia» cụ, cụ lại khấn cho cụ được mạnh chân khỏe tay, «sáng con mắt chặt đầu gối» đề cụ muốn đi đâu được đi nấy. Ôi ! Loài người thực thiết tha sự sống, ham vui hưởng cái sống mạnh lành. Tuổi bà cụ ước ngoài tám tuần, có lẽ cụ muốn sống vô biên vô hạn !

NHỮNG lời khấn của cụ cho con cho cháu, người nghe phải cảm động bàng khuàng... Con cái cụ chắc cũng đã năm, sáu mười, nhưng cụ tưởng như các con vẫn cần cụ cầu xin Thần Linh che chở. Ôi ! Những người con quên bậc dãi mẹ ! Nếu những người ấy biết mẹ không bao giờ quên con trong lời cầu nguyện với Thần linh, nếu những người ấy biết tuổi già dù bất lực không nuôi nổi con nữa, nhưng tâm hồn bao giờ cũng tha thiết đến con như hồi còn là người mẹ trẻ trung ?

LẠI đây nữa một thiếu phụ giọng rit lại như đọng niềm đau sót đang khấn khứa «cho chồng con hồi đầu nghĩ lại thương đến mẹ con con » Xin « Ngài run rủi cho con yêu-tình thần-nữ kia buông tha chồng con ra »

(xem trang sau)

XEM TRONG SỐ NÀY : HẠN PHONG - KHÊ Kịch thơ của
Phạm-ngọc-Điền, NGƯỜI MẸ LỰ chuyện ngắn của Vân-Đài

(Tiếp theo trang nhất)

và « vẫn không quên khấn khứa cho chồng con được bình yên mạnh khỏe » Trước Thần Thánh không còn đâu là lòng tự ái, quật cường với nỗi hờn duyên tử phận. Chỉ còn tấm lòng thật của một người đàn bà giàu tình nghĩa sắt son, rộng lòng khoan thứ và vẫn đầy tin tưởng ở tương lai.

Nếu người thiếu phụ đau khổ đó bây giờ được tấm lòng mình một cách hùng hồn cảm động như đã bây giờ trước Thần linh, thì người chồng dù có quả hư, lương tâm chắc cũng xúc động. Song khôn thay là tâm lý người đàn bà! Phải ngổ lòng với chồng, phải cầu xin cái tình yêu trở lại... là một sự người đàn bà không thích. Cho nên phải mượn đến Thần linh làm người môi giới, đem uy linh run rủi cho người chồng hối quá... Tình trở lại như xưa mà tấm lòng tự ái của mình cũng không bị giầy séo!

Có cô thiếu nữ xinh tươi lần vào tận chỗ khuất. Ta chỉ thấy tay cô vãi mà miệng cô hơi mấp má. Có hiểu Thần Thánh tối linh soi tỏ tận lòng ta. Không cần phải khấn khứa, hay có thẹn thùng, dù với đấng tối linh cũng bền lẫm không dám bội lộ tâm tình mình quá?

Ôi! giả thử loài người không có sự tin ngưỡng, không có sự thờ phụng Thần Minh, không biết bạn đàn bà đa cảm và lại giàu lòng kiêu hãnh coi tâm sự mình như của bầu thiêng liêng sẽ tìm đâu một người an ủi cao siêu để ngổ nỗi lòng? Không với ai người đàn bà lại thật — hoàn toàn thật — bằng khi đối diện trước Thần Minh.

THU LINH

Khảo - cứu

TRINH NỮ

(Phong Vũ Thiên Văn Thảo)

Phan-quang-Định

I Giải nghĩa. —

Đây là một loại cây nho nhỏ, biết trước được những hiện tượng trong giới đất, như gió mưa, bão táp, hiện tượng trong giới đất, « cháy mặt-giời », vân vân..., giỏi hơn các nhà bác học trừu tượng và tinh tế hơn những máy móc tối tân.

Nó là một loại cây của Khoa-Học mới tìm ra, các bạn chú ý với loại cây-cỏ dùng để nói tiên-tri họa phúc của các thầy thuật số, như lá giàu-không, hay cành lộc ở các hội-đền.

II Chúng loại. —

Cây kỳ dị ấy, khoa Thảo Mộc-Học gọi là *Abrus Precatorius Nobilis* là một giống cỏ thuộc loại cây Trinh-Nữ, nhưng có những bảm tính lạ lùng hơn.

Vậy muốn hiểu rõ về cây ấy, tưởng nên nói qua về cây Trinh-Nữ đã. Sao lại có cái tên chong và đẹp nhường ấy? — Các bạn chắc cũng chẳng lạ gì: Vì nó có tính e-lệ như gái thơ, kín đáo như người trinh giữ gìn tiết hạnh. Chỉ một hơi gió nhẹ, một bước chân êm,

thoảng lại đầu gần, — đã khiến thứ cỏ thanh-cao kia khép hết các lá, rũ hết các cành, héo hắt tưởng chừng như lả.

Cây mọc là mặt đất, với sức tự-dộng dễ dàng ấy khiến cho ta tưởng như do mệnh lệnh của thần kinh hệ từ trong thân cây loan truyền ra. Chính vì sức tự động dễ dàng ấy, mà người Tàu đã tặng cho cây cái tên rất chong và đẹp là Trinh-Nữ-Thảo, người Tây đã đặt cho một tên tuy hơi khoa-học nhưng rất xinh xắn ngây thơ là *Sensitive*...

Với cái tên «tàu» của nó, thật không một sự so sánh nào tốt đẹp hơn:

«Hoa xuân nọ còn phong
nộn nhị.

«Nguyệt - thu kia chưa hé
hàn quang...»

(Cung oán ngâm khúc)

Mấy vần thơ ấy đã cực tả vẻ cao quý thần tiên của trinh nữ khi chưa động chút bụi trần..., đức tự-trọng vô cùng của trinh nữ khi cư-xử.

Các bạn hẳn đã có lần dạo chơi trên một nội cỏ xanh rì. Bước chân bạn rất êm, tà áo bạn rất nhẹ, chỉ hơi động ngọn cỏ cũng đủ làm rủ rạt bên lối đi mấy hàng cây Trinh-Nữ.

Các «nàng thơ» ấy khó tính: ai hơi khê động là sùi mặt giận rồi, nên lại còn một tên là Động-dung-Thảo, chữ tây gọi là *Mimosa*, khoa Thảo Mộc học gọi là *Mimosa* (qui fait mine de mourir) (Cây Mimosa hoa lá rất đẹp, rất quý, mọc nhiều ở vùng Dalat)

Trong chủng Mimosa, có loại *Sensitive* là cảm xúc dễ dàng và tự động nhanh nhẹ hơn cả.

(Còn nữa)

Ai ai cũng nên đọc

GIÁO-DỤC NHI-ĐỒNG

sách Giáo-dục của bà

Đạm-Phương

Giấy tốt, có
ảnh tác-giả.
Giá 1\$50

Nhà in Lê-Cường 75, rue des Paniers
HANOI

Hận Phong-Khê

Kịch thơ của PHẠM NGỌC ĐIỀN

Vuốt rùa chàng đôi móng
Lông ngỗng thiệp đưa đường
Thề phu phụ
Nợ quân vương
Duyên nợ tình kia, dở dở dang...

TÂN-ĐÀ

Màn thứ nhất

TRỌNG-THỦY
MY-CHÂU

(CẢNH BAN ĐÊM ÁNH TRẮNG DÀI MỜ NHẬT TRƯỚC CỬA PHÒNG MY-CHÂU. MỘT CÁI KHUNG CỬA BẦY Ở MÊ NGOÀI SÂN KHẤU PHÂN CHIA TRONG VÀ NGOÀI. PHÍA TRONG BẦY CẢNH KHUÊ-PHÒNG, KHI TRỌNG-THỦY VÀO CHÂM NẾN THÌ NGƯỜI TA THƯỜNG RÕ THẤY CHIẾC GIƯỜNG CÓ CHE LÚC MÀN HỒNG KÈ Ở GẦN CỬA. GIAN PHÒNG BÀI-TRÍ LỐI CỎ NHIỀU MÀU VÀNG SON, TRỌNG-THỦY MẶC VỎ TRANG LŨNG THƯỜNG RA)

TRỌNG-THỦY

Đêm, sương trắng đầy trời. Trăng lạnh quá,
Và mơ hồ nhật dải trắng như sương...
Trên muôn cây đã gợn gió ngàn phương
Trời trở rét. Thu rồi.. (trầm ngâm)
trong tiếng lá

Như phảng phất biết bao lời dục đã
Khách kiếm cung dong duỗi bước giang hồ.
Bóng mây về? Hay bóng những thành đô,
Những quan ải muôn sắc cờ rung gió?
Ta sẽ đến, vì đời ta phải có
Những chiến công oanh liệt giữa sa trường,
Nơi, tung trời, bụi lấm ánh đao thương...
(Đèn cửa phòng My-Châu ngừng lại)
Ta chẳng lẽ để màn hoa, đêm gấm
Ràng buộc mãi cánh chim bằng muôn dặm!
Ái ân hay sự nghiệp?... Tháng ngày trôi...
Ta phải đi và nhất định! Thu rồi.
Thu đã đến, một năm tàn quá nửa,
Mà sao ta vẫn giam cầm vó ngựa
Đề tháng ngày trôi nhạt giữa phòng khuê? !
My-Châu ơi! Đành vĩnh biệt!.. Ta về...
Hay ở lại? Nhưng mà không! Ở lại,
Thì sự nghiệp?... Trời ơi! Lưu luyến mãi!
Phải dứt lòng! Phải dứt mối duyên tơ
Vì Phụ-vương đương khắc khoải mong chờ.

(Đi thẳng vào phòng My-Châu, được mấy bước dừng lại)
Nhưng đôi chiếc lầy thân trên mây nở,
Ta không nở, không bao giờ ta có
Lòng nào mà lại nở... Phụ vương ơi;
Lời Phụ vương... (đau đớn)

Con khóc để vâng lời!

Trong phòng My - Châu, một ngọn đèn tỏa ánh mờ
mờ. Trong Thủy đèn nhấc cái nõ treo trên tường xuống
thay lấy rồi đưa mắt nhìn quanh phòng. Chàng châm lửa
gào một cây hoàng lạp, đem đèn giường My Châu, mở
màn ra nhìn nàng đang thiêm thiếp ngủ)

Thôi vĩnh biệt! Từ đây xin Quận chúa
Đừng nghĩ đến kẻ bạc tình này nữa.
Thôi đá vàng, thôi son sắt! Từ đây
Mộng nguyên-ương như hoa vờ. Bao ngày
Của ân ái cũng theo lòng tan nát!
Trời ơi! Những buổi sương mờ, trăng nhạt
Vai kẻ vai sánh bóng để nghe lời
Gió thu vào trong tiếng lá êm rơi..
Thế là hết! Mai ngày đây, Quận Chúa,
Khi đưa chậm gót hài trong nắng lụa,
Kni om đàn nhả tỏa khói trầm cao,
Có nhớ ta...

MY-CHÂU

(Trở mình gạt nửa tâm chân hoa ngừng đầu lên)

Ái giám đề trăng vào

(Xem tiếp trang 10)

(1) Để tránh một sự lầm lẫn, ông Phạm Ngọc-Điền, tác-giả vở kịch « NGỌC TRAI NƯỚC GIỀNG » có ngỏ ý với chúng tôi để tên vở kịch này ra « HẬN-PHONG-KHÊ » Phong-Khê chỗ vua nhà Thục đang đó.

Người Mẹ Lự (1)

Truyện ngắn của VÂN - ĐÀI

Từ hôm được tin dời về Hanoi, không lúc nào Phú không bâng khuâng, bởi bao nhiêu nỗi buồn vui rộn rập lòng chàng làm cho chàng nhiều lúc thần thờ, tư lự.

Ba năm làm giầy thép ở Mường Sing, một đảo nguyên trên thế giới, nơi nước trong gạo trắng, dân tình hiền lành mộc mạc, phong cảnh đẹp như những bức tranh thêu. Đời sinh sống của người ta ở đây chỉ có an vui, không bao giờ biết cái gì là lo nghĩ và sự thiếu thốn.

Phú cảm thấy đời mình đã ra ngoài nhân-thế, lòng chàng phẳng lặng như mặt nước mùa thu. Không có sự cạnh tranh, sự thù ghét và lo lắng ăn như khi chàng ở nhà. Ngoài giờ làm, chàng

lại đi xem phong cảnh các nơi, Phú cho rằng thế là đủ an ủi cuộc đời vô vị của chàng rồi. Còn cần gì nữa!

Ý nghĩ ấy chẳng được bao lâu, một cái gì đến ở lòng chàng, làm cho chàng thấy rằng chàng không thể sống ở giữa cảnh cô độc như thế này được. Tất cả trời đất Mường Sing không đủ an ủi lòng chàng, chàng cần phải có một người bạn, nhất là một người bạn gái.

Cuộc gặp gỡ của Phú và Sisouphan chỉ trong một buổi chợ. Cô gái Lự có sắc đẹp huyền bí làm sao! Phú không ngờ ở nơi này lại có một người như nàng. Hai con mắt nàng dài như hai chiếc lá đặt hơi sênh sếch trên khuôn mặt trái soan trắng hồng trông có vẻ

tươi lạ. Màu da nàng có một sắc tươi mịn như da một trái đào mơn mớn, mũi nàng nhỏ, tô những nét thanh tú lạ thường. Không biết có sức gì hấp dẫn Phú, sau khi tan chợ, chàng theo luôn Sisouphan về nhà, nhân đó biết rằng nàng chưa chồng, cuộc nhân duyên của hai người thành ngay chiều hôm ấy.

Đám cưới chỉ là một cuộc hội họp của một số anh em họ hàng. Sau cuộc tế lễ Sisouphan đã theo chàng về sở giầy thép.

Gia-đình đầm ấm ấy sau ba năm trời đã thêm được hai đứa con nhỏ: thằng Nam và con Ngọc. Hai đứa bé mũn mĩn sinh sản như hai vị tiên-dồng, ai trông thấy cũng phải yêu và dễ dàng để ẵm. Sống trong cảnh yên vui gần vợ con, Phú chưa bao giờ nghĩ đến sự phân ly. Nay bất thình lình cuộc chia phôi đã tới, vì thể lòng chàng bối rối khôn cùng. Chàng tự biết rằng, không thể nào mang vợ chàng cùng về được. Sisouphan tuy là người ngoan, người đẹp, song vẫn là người đường rừng, nàng vẫn có vẻ ngây thơ, ngờ ngẩn làm sao; không giống như người đồng bào, đồng chủng với Phú. Có thể nào đem nàng về làm dâu mẹ chàng; bà cụ Huyện, một người hoàn toàn sống theo thành kiến cổ, trong lòng bà cũng như trên nét mặt đã bao lần ghi lại những nề nếp, lễ giáo xưa kia. Phú nghĩ đến lời nói nghiêm nghị, danh thép của mẹ, chàng bỗng rùng mình lo sợ. Chàng biết rằng không thể nào làm chuyển lòng bà cụ, khi trông thấy chàng đem theo một người vợ, mà bà cụ cho là người quái gở vào nhà. Sự hiểu thảo đã thắng lòng quyến luyến thương tình của người đời. Phú đành làm người con ngoan ngoãn và là người chồng phụ bạc. Nhưng còn hai đứa con, thế nào cũng phải đem nó về, vì nó là máu thịt của chàng, giống giống nhà chàng. Phú không đang tâm bỏ lại, nhất là đối với mẹ chàng, một khi bà cụ biết Phú đã có con, mà lại bỏ

(1) Người Lự ở Mường-Sing (Thượng-Lào) rất đông. Thử người này phần nhiều giống khách hơn là Lào Đôn bà của họ rất đẹp.

chúng nó, bà cụ sẽ day nghiêng chàng thế nào? Thật là một tội không thể dung thứ được.

Mấy hôm nay Phú điều đình với Sisouphan mãi, nhưng nàng nhất định không nghe, thế nào nàng cũng giữ hai đứa con của nàng lại. Nàng bảo chính nàng để nó ra, nó phải thuộc về nàng. Phú không có quyền gì đem nó theo được. Thật ra, Phú không có quyền với vợ chàng, chàng thăm oán cái phong tục khốn nạn này, người ta chỉ biết có bệnh vực người dõm bà, hơn nữa, cái quyền mẫu hệ.

Đứa con thuộc về mẹ, thật là vô lý quá, mà những người mẹ vô lý kia lại cứ nhất định vin lấy cái cơ là mình để nó ra, nó phải thuộc về của mình. Cái lý luận kỳ khôi ấy, họ cứ khư khư cho là phải và bất khả xâm phạm, cho đến Sisouphan của chàng, một người dõm bà chỉ biết nghe và từng phục chồng, mà cũng còn kháng kháng theo như thế.

Nhiều lần Phú đã dùng lời ngọt ngào cắt nghĩa hết cho vợ nghe, sự thiệt hại thế nào, sau khi để hai đứa con lại Mương-sing, nhưng Sisouphan vẫn cho chàng là vô lý, làm một hai khi Phú đã nổi xung lên mà nói nàng những câu thậm tệ:

— Đồ ngu, đồ mọi, mày không biết thương con mày, mày định giữ nó ở đây để sau này thằng Nam đi chăn trâu và con Ngọc đi làm dī như mày ấy à!

Những câu chua cay như thế, đáng lẽ Sisouphan phải nổi giận

lên vô cùng. Trái lại, nàng vẫn thân nhiên ung dung như thường. Nàng chỉ có thể hiền từ mở những câu độc địa ấy là những câu chữ rất xấu rất ác, nhưng nào có hại gì cho nàng, nên nàng chỉ có thể trả lời bằng lời rất chân thật ở lòng nàng nghĩ:

— Em nói em có mười mẫu ruộng, em cần thẳng con trai, sau này nó cấy cấy cho em. Còn đứa con gái của em, em rất quý, vì nó đẹp, nó sẽ lấy được nhiều chồng để làm tốt cho dòng họ nhà em.

Phú liền lên:

— Hừ... làm tốt? Về vang gì cái nghề làm dī...

Sisouphan vẫn bình thường:

— Cái nghề làm dī em không biết, nhưng em muốn thế.

Câu nói như đâm vào lòng Phú. Nếu chàng có thể đánh được Sisouphan, chắc chàng sẽ không dấn trong lúc này được. Nét mặt nhu mì, vẻ lo của nàng, xưa kia đối với Phú, chỉ đầy vẻ hòa nhiên-ngây thơ đáng yêu, thì bây giờ, trái lại thật là đáng ghét. Sisouphan xa cách chàng vô cùng, tâm hồn nàng là một thế giới mệnh mang khó hiểu và cũng không làm sao làm cho nàng hiểu Phú được. Phú rất bối vì cuộc tình duyên giữa đường này, giá chàng lấy một người vợ Annam, dù người ta xấu, người ta hèn; người ta cũng tự biết phận mình ít nhiều và ít nhất cũng biết hy sinh—nhận một phần thiệt ở đời mình—cho con, sau khi đã cân hạnh phúc và quyền lợi của chúng nó.

Sisouphan lại không thế, ngoài cái mặt tươi như phấn nàng biết thế nào là hơn thiệt. Tâm hồn nàng tối tăm như đêm ba mươi, không làm sao nói cho nàng hiểu được. Phú thấy rằng sự nóng giận hay sự dùng luật pháp với nàng này, thật là vô ích. Chàng đành lúc phải nén tâm dùng lời dỗ ngọt và hứa cho Sisouphan nhiều tiền.

— Em nên thương anh, em cho hai con về với anh. Sau này nó lớn anh cho chúng nó đi học chữ. Chúng nó sẽ không phải là người ngu dốt. Ở đời này ngu dốt khổ lắm em ạ.

Sisouphan thân nhiên:

— Đời chúng nó sẽ khổ, khổ vì cái gì? Ở đây em đã có ruộng, ruộng sẽ có nhiều lúa. Chúng nó có thể no. Em biết dệt vải, nhà em có bông, chúng nó có quần áo mặc.

— No và ấm là sự thường. Anh muốn cho chúng nó không phải là người ngu dốt, chúng nó có học, chúng sẽ đi làm nhiều tiền và sung sướng hơn là làm ruộng.

Sisouphan cãi lại:

— O Mương Sing không cần phải đi làm cho ai, cũng không cần sung sướng. Có cơm ăn, có tiền, có áo mặc là đủ.

Phú cố nén giận lấy giọng dịu dàng hơn:

— Em cần tiền, anh cho em thêm tiền mua ruộng, anh lại mua thêm cho em một con trâu nữa? Em có bằng lòng đổi con cho anh không?

Sisouphan lắc đầu:

— Anh có thương con, anh cho thêm, em cũng lấy. Nhưng em càng nhiều ruộng, nhiều tiền, em càng cần thẳng con trai để nó làm cho em cho tốt anh ạ.

Sisouphan càng rối, Phú càng uất lên tận cổ, nhưng chàng vẫn cố nhịn, lấy giọng thân mật, nói với nàng:

— Em nhiều ruộng, em thuê người khác làm, cần gì phải có thẳng Nam. Em nên nhớ rằng sau khi anh về Annam rồi, em còn lấy được nhiều chồng khác, người ta sẽ làm ruộng cho em kia mà.

(Còn nữa)

Quý bà, Quý cô

Muốn có giày tốt, đẹp, bền và dễ đi không đau sánh kíp, xin mời lại hiệu:

QUE-HIEN

66 Hàng Bò, HANOI 36

sẽ được như ý.

NHÂN DỊP TÂN XUÂN

Bản hiệu mới sáng chế rất nhiều kiểu giày thêu cườm. Thanh-tảo và lịch-sự, dễ dùng về mùa rét năm nay. Rất hợp thời. Vậy không gì bằng...Mới, Đẹp, Bền, Sang. Xin mời lại xem qua sẽ rõ.

Maison

QUE LAM

N° 6, Rue de la laque

(Phố Chà Cã)

Sơn Tinh Đế

TRUYỆN-DÀI CỦA TRÚC-ĐƯỜNG

(Tiếp theo)

Tú uể oải tựa lưng vào thành ghế, tay mở bằng quơ một cuốn sách, bởi bằng một giọng lơ đãng:

— Nào, anh nói cho em nghe mấy cái điều lật vật ấy.

Nhìn Tú, Hoài thấy tất cả những ý-tưởng chàng định đem ra đề nói đều là thừa, không nên nói nữa. Tuy nhiên, sau một phút suy nghĩ, chàng cũng đành liều đánh một keo vật cuối cùng. Chàng cố dấu nỗi thất vọng đề nói một câu bề ngoài tựa hồ bình thường:

— Tú ạ! Anh vừa nói chuyện với thầy em, và nhận thấy thầy em độ này già hơn trước, xấu hơn trước. Hình như cụ có điều gì buồn phiền lắm.

Tú so vai:

— Dễ thường, anh lại muốn đổ tội cho em có phải không? Thì ra em nhiều tội thật. Người ta cứ quen đồ cả lên đầu em. Lâu dần nó thành lệ. Anh cũng theo cái lệ ấy.

Hoài nhìn cái thần-nhiên của Tú mà đau lòng. Quả thực người con gái mà chàng đã yêu không còn giữ được cái nét đáng yêu của người con gái nữa. Bao nhiêu cái tha-thiết của chàng đều bị thái độ hững-hờ của Tú làm tiêu-tan hết.

Chứng Tú thấy Hoài ngồi im, nàng biết nàng đã làm cho Hoài buồn. Trong óc nàng thoáng hiện ra cái bờ sông Nhựt quanh co và cái miếu Hà-Tri của ngày dĩ-vãng. Nàng bồi tưởng lại cái buổi sáng êm dịu mà đôi bạn ngỏ đôi lòng. Nàng bỗng chép miệng:

— Anh Hoài ạ! Những ngày đã qua rồi em thấy nó xa lắc xa lơ như một giấc mộng từ đời kiếp nào.

Một nụ cười chua xót nở trên môi Hoài. Chàng đứng dậy, mở rộng cánh cửa sổ nhìn ra ngoài sân. Lúc ấy, trăng nhạt đương chiếu mờ mờ trên cái vườn cảnh của cụ Tú, nội cái vườn cảnh nhỏ

bé mà nhà nho đã mất nhiều công phu sửa sang uốn-nắn. Tú cũng đứng dậy nhìn ra sân với Hoài.

Lúc này Hoài không còn ý-tưởng muốn đem những lời khuyên can của một người anh ra nói với Tú nữa. Chàng yên chí rằng đám hỏa tai đã lớn, một gầu nước đổ vào nữa, tuy là có cứu chữa đấy, nhưng thực vô ích. Tâm-hồn Tú đã trở nên phiền-phức, lằng-măn, giá dù chàng có đem những bài học về bổn-phận, về tề-gia, về đức hạnh, ra nói, cũng chỉ là để mua lấy một tiếng cười nửa miệng mà thôi. Gia-dĩ chàng vừa nghe Tú gọi đến những ngày đã qua bằng một giọng thần-nhiên, thì chàng biết rằng những ngày đã qua thế là hết, thực nó đã « xa lắc xa lơ như một giấc mộng từ đời kiếp nào ».

Một thoáng gió mát phảng phất trong không khí.

Tú nhìn ánh trăng trắng một lần bạc mỏng lên trên những chiếc lá lan bạch-ngọc giồng ở trong những chiếc chậu xú rồi bảo Hoài:

— Nhìn cây lan này, lần n lần em lại nhớ lại cái cây hoàng-lan ở Hà-dông khi trước. Không biết độ này nó ra làm sao?

Hoài trả lời cho khỏi có một sự trống lạnh sau câu hỏi của Tú:

— Nó vẫn xanh tốt như thường.

Tú im lặng. Nàng nhận thấy trong giọng nói của Hoài có một vẻ gì gay gắt tuy nó được giấu ở dưới một cái bề ngoài rất bình-tĩnh. Lúc này, Tú thoáng có những ý tưởng then thẹn như người mắc một món nợ mà không chịu trả. Phụng chi món nợ cũ Tú ở đây lại là một món nợ lớn về cảm-tình. Cho đến bây giờ người con gái ấy mới đoán được hết tâm sự Hoài, mới hiểu được rõ cái cơ buồn rầu của chàng thiếu niên ấy. Song cái phản động - lực chỉ có ở trong giây lát; tuy nàng biết rõ đã có một lần có hai bàn tay nắm chặt lấy nhau để nói một lời thề, nhưng cái lời thề ấy, đến nay, Tú thấy nó đã là một lời mà nàng không cần phải giữ mấy nữa. Món nợ cảm-tình này vay không phải lãi, không trả cũng không ai kiện tại tòa về tội bội-tín kia mà!

Những tư-tưởng ấy tự lại ở trong óc nàng đề rồi miệng nàng thốt ra một câu như đề giải-quyết cho xong cái vấn-đề nợ nần ấy:

— Cũng chả sao!

Hoài ngạc nhiên nhìn Tú. Tú vội cười:

— Có phải không anh? Cây hoàng lan ấy dù nó không xanh tốt như trước nữa thì cũng chả sao kia mà!

— Phải, dù nó không còn nữa thì cũng vẫn chả sao!

Hai người cùng im lặng để mỗi người cùng theo đuổi một tư tưởng. Vừa lúc ấy, tiếng giầy cụ Tú lép kẹp ở sân. Tú bảo Hoài:

— Thầy tôi đã dậy. Chừng cụ không ngủ được nên cụ lại ra sân thăm vườn cảnh của cụ.

Quả nhiên cụ Tú ra thăm vườn cảnh thật. Cụ đi dưới bóng giăng, bóng cụ in chệch lên sân gạch. Ai đã nhìn thấy bóng một ông già nửa đêm không ngủ được ra sân xem hoa, tất cũng phải nghĩ đến một bậc quốc-sĩ lo việc đời, « Nỗi kẻ chưa chín, canh gà đã sôi », hãy tạm đem tâm sự gửi cùng hoa cỏ. Nhưng đây, Tú và Hoài cùng thừa biết rằng nhà nho bản khoán không ngủ được chỉ vì những mối lo nghĩ về gia-dình, về tương-lai các con.

Cụ lững thững đến bên cái bể đá, trong có một hòn giả sơn to. Hoài bèn lặng lẽ mở cửa đi ra sân. Thấy vậy, Tú cũng theo ra.

Cụ Tú thấy tiếng chân, biết là Hoài:

— Cậu chưa đi ngủ?

— Vâng, con đương nói chuyện với em Tú.

Tú cũng nói luôn:

— Anh Hoài kêu lạ nhà, không ngủ được thầy ạ!

— May chỉ được cái liên thoắt bão, người con trai bây giờ không biết cái gì là lạ nhà.

Rồi cụ trở cái bể đá bảo Hoài và Tú:

— Cái bể này, rộng rãi to tát, tôi quý lắm. Nguyên xưa nó là của cụ Cử Đông-triều. Cụ để lại cho tôi, mất bao nhiêu công chuyên chở mới mang về được đến nơi. Cả cái giếng sen tôi giếng ở trong nữa. Sở dĩ cái bể quý là vì có giếng cái giếng sen này ở trong.

Cụ trở mấy cái mầm sen tơ mọc lơ thơ ở trên mặt nước lóng lánh ánh trăng:

— Đây là giếng sen Tịnh-Đế, một giếng sen rất quý trong loài sen. Cụ Cử Đông-triều ươm mãi giếng sen này, chăm chút như con đẻ, bởi nó mọc những một chồi hai hoa. Người ta thường lấy nó làm biểu-hiệu cho những cuộc giao-tình keo sơn, những cuộc nhân duyên gắn bó, những sự chung-thủy vững bền. Cồ-nhan thường ví những cặp vợ chồng như chim liền cánh như cây liền cành, lại cũng thường ví họ như chùm hoa tịnh đế. Mấy đời nhà cụ cử Đông-triều đều giữ gìn giếng hoa này, cho đến khi...

Nói đến đây, cụ Tú ngừng lại. Hình như cụ đương cố nhớ một chuyện gì xảy ra đã xa xôi lắm. Hoài và Tú cùng im lặng. Hoài thì đợi cụ mà Tú thì bàng hoàng không hiểu tại sao cha mình chưa kể cho mình biết câu chuyện sen Tịnh Đế này bao giờ.

Cụ Tú chậm rãi nói tiếp, trong giọng cụ hình như còn đọng lại bao nhiêu nỗi chua cay của thế tình:

— Phải, cho đến đời người con cả cụ. Ông này đỗ thủ-khoa thành nam khoa cuối cùng, rồi theo học lớp Hậu-bồ ra làm quan. Hình như ông sau bỏ tri-phủ vùng xuôi này thì phải. Ông có một người vợ là con gái cụ Kép Hải-dương, lấy nhau từ thuở ông ta hãy còn học sách Tam-tự-kinh. Phải, lúc ấy « nhân chi sơ, tính bản thiện » người ta còn trọng vọng yêu thương những bậc bộ-kinh kia. Sau khi khoa-hoạn đã nhẹ bước rồi, ông ta mê say một ả kỹ-nữ ở đề-kinh mà bỏ người vợ cả. Người này buồn rầu mà chết. Cụ Cử giận lắm, nất ức vì gia - đạo xuy - vị sinh ra chán đời, lui về tu ở một ngôi chùa vùng Bắc. Trước khi đi tu, cụ có cho tôi cái bể đá

và cái giếng sen này, và bảo: « Anh giữ lấy; nhà tôi bạc phúc rồi, không đáng giống giống hoa này nữa. »

Hoài thở dài để đáp lại cái giọng bi thương của cụ Tú. Tú Lan ngoảnh mặt đi, không biết để nhìn trăng lúc ấy vừa lặn vào trong một đám mây hay để dấu đi một sự cảm động. Cụ Tú nói:

— Tôi mới cho mang từ quê nhà lên; trước kia, để ở nhà quê, không ai sâu sóc đến, nên mỗi kỳ đến mùa sen, chả mọc được mấy bông hoa. Thử đợi năm nay xem sao!

— Thưa, giếng hoa này như thế thì hiếm và quý lắm?

— Hiếm và quý. Có phúc thì mới giếng được. Già này lúc nào nghĩ đến lời cụ Cử Đông-triều thì lại lo lắng, có lẽ rồi đây...

Câu nói nửa chừng của cụ Tú vang lên một mối bi-thương vô hạn. Hoài cắn môi lại, trong khi Tú nghịch lấy nước vẩy vẩy lên tầu lá sen.

Cụ Tú im lặng một lúc rồi nói:

— Cồ-nhan yêu hoa là ngụ tâm-sự mình ở tính cách của loài hoa. Đào-Uyên-Minh yêu cúc, ấy là ngụ cái ý ẩn dật của người cao sĩ. Chu đôn Di yêu sen ấy là yêu cái phần hạnh cao vời của loài sen. Gần bùn mà vẫn trong trắng, tàn lá thì uy nghiêm, thân mình thì thông suốt, bình-di mà kẻ tiểu nhân không giám nhờn, phảng phất hương khiến lòng ta ngất lên vì thanh khiết. Kiêu đấy mà không ngạo, đẹp đấy mà vẫn khiêm nhường, cậu xem, có phải thực là một loài hoa quý không?

(Còn nữa)

Thống-chế Pétain đã nói:

Làm cách mệnh, chẳng phải chỉ việc định ra đạo luật, thảo ra sắc lệnh. Cách mệnh mà thành công là khi cả nước hiểu nó, vờn nó; là khi cả dân đi theo chính-phủ trên con đường canh-tân.

CHUYỆN RIÊNG

HỎI — Mẹ ghẻ tôi nuôi nấng tôi từ lúc nhỏ và cũng có lòng yêu thương tôi như con đẻ. Mẹ ghẻ tôi sinh được một con trai, song em tôi chơi bời lêu lổng, vợ nó cũng lẳng lơ làm buồn phiền cho mẹ tôi luôn. Vợ chồng tôi thấy vậy nên thường thường vẫn đón mẹ tôi về ở chơi cho khuấy khoả. Mẹ tôi nhiều vốn riêng nên vợ chồng em tôi phao đồn lên rằng chúng tôi cốt lấy lòng mẹ tôi để bòn của. Bị mang tiếng, chúng tôi phải ngó ý mời mẹ tôi về với vợ chồng em tôi. Mẹ tôi không chịu và tưởng là chúng tôi bắt bủi, bỏ chúng tôi, mà cũng không về với con trai nữa. Tim tôi ít lâu mới biết mẹ tôi ở chùa, em tôi lại được có phao đồn tôi xui mẹ tôi từ bỏ con. Tôi rất bức tức.

VŨ-KHUÊ

Trả lời — Bà cũng dễ mich lòng quá! Mình ăn ở phải mình tự biết, điều ông tiếng ve có đáng đâu cho mình phải mich lòng đến nỗi bỏ sự ăn ở phải đi? Bà giữ được cái tiếng khi khai với thiên hạ với thằng em song bà làm cho mẹ bà phải tủi. Giá bà cứ tự biết lòng mình mặc điều ông, ve, một lòng phụng dưỡng mẹ có phải bà cao thượng hơn và bà tránh được cái điều tiếng thứ hai không?

Giờ bà không nên bức tức nếu bà cụ muốn, bà cứ rước về phụng dưỡng, bà có bòn của hay không sau này người em sẽ rõ và chẳng có bà cụ đẩy bà cụ sẽ làm chứng cho lòng ngay thẳng thành thực của bà.

CÔ VÔ DANH — HẢI - PHONG

— Nếu cô kháng khí với H thì cô nên viết thư hỏi thực ý kiến H.

Cô L. T. Hanoi. — Hãy nói tất cả sự thật với chú thím để tỏ nỗi oan của mình. Một bằng chứng là lúc thấy thừa tiền cô có bảo người thư-ký lật sổ sách tìm nguyên cớ.

(Còn nữa)

THU LINH

« Anh Nguyễn KIM-TRUY, anh ở đâu cho biết tin ngay lên Kienhkeuang.

NAI-THANH

ĐI DỰ HAI BUỔI BÁNH NƯỚC

Như chúng tôi đã báo tin cùng các độc giả, chiều thứ bảy và chủ nhật 27 và 28-2-43 tại hội quán hội Khai trí tiến Đức đã có hai buổi bánh nước của Ủy ban phụ nữ T. B. Q. N tổ chức.

Số các nhà từ thiện mua bánh từ trước rất đông, thêm chỉ giờ cuối cùng còn có nhiều vị đến tận nơi mua, khiến quang cảnh nhà Khai trí tấp nập vô cùng. Lần thứ nhất ủy ban phụ nữ tự lực tổ chức những cuộc hội họp đóng đúc như vậy, khối đầu không có điều kiện gì để tiếp sự kén chút ít trật tự trong việc tiếp đãi khách khứa. Nhưng điều khuyết điểm nhỏ ấy không còn ai để ý đến trước những cuộc vui liên tiếp phồn diên. Đoàn học trò bà Robert với những điệu múa uyển chuyển chắc đôi lúc đã làm cho khách có cái cảm tưởng mình đang dự tiệc yến tấu điệu nghệ thường Tiếng cười vang dậy khắp phòng hoan hô điện bộ hải lược giơng ca muôn lối của ông Khê. Lại các em rạm nữ sói con và chim non cũng đem cái tài ngâm thơ của mình giúp vui cho bữa tiệc. Các món ăn đã ngon lại ngon thêm. Những món đặc biệt trong ba xứ Trung Nam Bắc đều tụ hội trên bàn. Bánh khoai Hố, bánh hời, nem nướng bánh phồng tôm Nam Kỳ, bánh ít, bánh suse xứ Bắc và các thứ bánh mứt, xôi: Cái thực đơn đã chọn lựa công phu và cũng ý nghĩa lắm thay.

Nhưng đặc biệt nhất là chiều chủ nhật khi gần hết mặc buổi bánh nước cuối cùng có cuộc bán đấu giá một bó hoa đu đủ gọt rửa rất công phu do bà Huyện Bích tặng. Chúng

tôi tưởng nên tường thuật kỹ càng để tỏ cái sự hoan nghênh và tấm cảm tình của quốc dân đối với công cuộc Truyền-bá học Quốc ngữ và ủy ban Phụ nữ. Bó hoa đặt giá 20p, lên 50p, lên 60p, và dần dần lên đến 150p. do cụ Hưng Ký chủ các lò gạch; nhà kỹ nghệ có tiếng ở Hà-thành mua được. Cụ Hưng Ký lại tặng lại cho hội để bán một lần thứ hai. Lúc này chỉ còn thấy tiếng nói của sự từ tâm. Các nhà từ thiện nô nức giả. Bính hoa thứ hai về bà Huyện Phúc với cái giá 150.00. Bà Huyện Phúc lại tặng lại: theo ý kiến của các nhà từ thiện lần này bó hoa chia ra từng chiếc một để sự làm nghĩa được san sẻ đều.

Bông thứ nhất về bà Phạm-quang-Anh với cái giá 50.00, một bông về bà Tham Tài 50.00. Bác sĩ Nguyễn-dinh-Hoàng 1 bông 70.00. Bà Phạm-quang-Anh mua thêm một bông nữa 50.00. Ông bà făng Đức Bao 1 bông 70.00. Bà Chi-Lợi 1 bông 70.00. Bà Phú-Mỹ 1 bông 100.00 Bà Bát Cung 1 bông 40.00.

Cốc hoa bày bán tiệc của cụ Hưng-ký nhà từ thiện đã mua bó hoa đầu tiên đem ra bán đấu giá. Ông Nam-Thái một nhà kỹ nghệ giả tới 120\$00, mua được. Một cốc hoa khác bày bán giữa bán được 100.00 cốc này lại về cụ Hưng-Ký mua được. Cuộc bán đấu giá hoa đã mang lại một số tiền lớn: 1020\$00 — góp với tiền của các nhà từ thiện mua bánh ăn, và giúp tiền, hai buổi bánh nước đã thu được rất khá. Một sự kết quả khả quan đủ tỏ tấm nhiệt thành của quốc dân đối với việc công ích.

B. T.

Còn cử chỉ nào cảm động hơn việc giúp hội TRUYỀN-BÁ HỌC QUỐC-NGŨ để dạy cho hết thầy đồng-bào nghèo biết đọc và biết viết tiếng nước nhà, dạy cho họ những điều cần thiết của sự sống hàng ngày.

MỘT QUYỀN SÁCH HÌNH ẢNH MỘT THỜI ĐẠI

Thi-Nhan Việt-Nam

Lần thứ 2 của HOÀI-THANH và HOÀI-CHÂN

Nghiên-cứu tường tận phong-trào thơ mới — Trích in những bài thơ hay trong mười năm nay (Về mỗi nhà thơ đều có một tấm ảnh, vài giòng tiểu-sử và ít lời giới thiệu của soạn-giả)

LẦN IN THỨ HAI ĐÃ CÓ BÁN TỪ ĐẦU NĂM 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của Họa-sĩ Nguyễn-đổ-Cung
GIÁ BÁN: loại thường 4\$25; loại bouffant: hươu 7\$00; loại vergé baroque crème 20\$00; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất - bản boîte postale 34. Huế

Trả Lời Đ E P

Cô Ngọc (Soctrang). — 1) Muốn cho da mặt mịn, sự cần nhất là phải ăn ngủ cho đều, bỏ tiêu hóa làm việc tốt, rồi dùng lait d'aman-de douce tối tối bôi lên mặt, hoặc không có lait d'amande thì tạm dùng sữa tươi lọc sạch hòa với bột lòng trắng trứng gà. 2) Muốn đánh phấn cho mịn thì bao giờ rước khì thoa phấn cũng phải thoa

c ẻme. Crème Tsar tốt hơn các thứ crème khác. 3) Răng đánh luôn bằng savon rất hại. Một tuần nhật đánh một lần còn dùng cau khô mà đánh, răng vừa trắng vừa chặt vì trong cau có chất sát trùng. 4) Đánh răng bằng than cũng trắng, song dùng luôn làm men răng mòn có hại 5) Muốn răng không hư phải giữ cho thiệt sạch. Răng lại thuộc thận, thận tốt, người khỏe, răng sẽ không xiu. Có người răng rất sạch mà vẫn xâu ấy vì thận hư.

Cô Nguyễn - Kim - Dung (Hải-dương). — 1) Đứng là khí hư, phải chữa kéo bệnh ấy vừa làm hại sức khỏe vừa làm hại sắc đẹp. Kinh-nguyệt như vậy là không đều, nên uống thuốc bổ huyết 2) Cuốn N. L. B. G. của bà Văn-Đài còn đương in đã có bán cuốn Thanh-Lịch. Còn những cuốn kia chúng tôi (Xem tiếp trang 10)

TÔI MUỐN ĐẸP

I Dùng lòng đỏ trứng làm cho tóc đen, bóng

Các bạn, người nào có những mó tóc dài, khô khô chải nên dùng lòng đỏ trứng gà mà chữa.

Buổi chiều trước khi đi ngủ, các bạn hãy chịu khó bôi qua một lượt huile d'olive hoặc một thứ dầu gì cũng được rồi giải cái khăn bông lên gối cho dầu khô giấy ra gối rồi sáng dậy, sau khi chải tóc cho mượt, các bạn lấy ba quả trứng gà, lấy nguyên lòng đỏ, rồi pha một tí nước lã. Đánh cho đều xong đổ tóc vào đấy, dũ đi, dũ lại độ 10 phút, xong dội qua 2, 3, lần nước.

Tóc các bạn sẽ đen đẹp và bóng lắm.

II Những bàn tay trắng

Mùa hanh này tay chân ai cũng nẻ và dộp lên, bạn gái ai chẳng muốn giữ được hai bàn tay trắng và mịn, vậy các bạn hãy mua ít

Gia Chánh

Bánh bò Tàu

1 cân bột tẻ, một cân đường tây, 2 cân nước lã lọc sạch và 10 bánh men rượu nếp.

Cách làm : Men rượu nếp mua sẵn thật tốt, bỏ cốt tán và dấy cho nhỏ. Trộn 1 cân bột vào với 1 cân nước lã và 10 bánh men, lấy tay bóp cho bột tơi ra, đựng vào một cái liễn, hãy bung cất đi, để đúng 12 giờ đồng hồ thì đem ra; còn 1 cân nước đem tráng với 1 cân đường, để nguội thì đổ lần nước đường vào với liễn bột lại trộn đều lên rồi lại bung cất đi để 12 giờ đồng hồ nữa đem ra đổ vào plat hay bát rồi để vào quả hấp mà hấp, hề chong là được. Để với độ lửa bát thôi vì hấp nó sẽ nở dần lên thì vừa. Bánh chong rẻo mà có những tấm gợn gợn lên là khéo. Nên để ngày nắng ấm hãy làm thì bột và men mới giẫy bánh mới nở.

Làm bằng đường ta cũng được, nhưng bánh không trắng.

Bánh Gateaux.

4 thìa đường tây, 2 thìa bột đao, (bột củ dong), 2 thìa bột sắn và 1 quả trứng vịt hay trứng gà cũng được.

Cả hai thứ bột phải tán và dấy cho nhỏ Đập 1 quả trứng vào với 4 thìa đường lấy độ 4, 5 chiếc đũa đánh như ta đánh trứng để trắng. Đánh đều tay độ 10 phút thì đổ lần bột vào đánh lên một lúc nữa cho đều thì đổ vào khuôn cho vào lò mà nướng.

Bạn nào nhà không có lò thì dùng 1 cái nồi đất đổ vào độ lưng nồi cát để lên bếp đun, chờ cho nóng cát đổ bánh vào khuôn rồi đặt lên chốc cát miệng nồi đây miếng sắt tây, giải ít than hồng lên miếng sắt.

PH. T. LOAN (YÊN-BÁY)

Trả lời gia chánh

MỘT BẠN Ở QUẢNG NGÃI. — Băm gan cho thật nhỏ, cho thêm chút mỡ và hồ tiêu. Lúc hấp phải lót một lượt mỡ là thiệt mỏng như vậy paté sẽ ngon

sữa tươi đem chôn lần ruột bánh tây thành một thứ chất bột đều Buổi chiều trước khi đi ngủ, bôi trên mặt bàn tay, các ngón, từ trên đầu ngón tay vuốt xuống; rồi để khô đi ngủ. Sáng dậy, tay sẽ trắng và mịn.

Các bạn cứ làm thử độ vài bận sẽ có kết quả.

Cô PHƯƠNG - TỬ

HAN PHONG - KHÊ

(Tiếp theo trang 3)

Mà sáng thế?

(Hoảng hốt ngồi dậy) Nhưng lạ chưa! Thị nữ.
Ánh hồng lấp, Trời ơi! Bằng Thế Tử.
Đêm khuya rồi, còn thức mãi. Bền tường,
Chàng chẳng nghe tiếng để lạnh hơi sương
Đã thừa gọi...

TRỌNG THỦY

Vâng, khuya rồi Quận Chúa.
Trên đầu là ánh trăng tàn đã úa;
Ngủ đi và nổi lại giấc chiêm bao

MY-CHÂU

Đẹp như hoa mà chàng đã len vào.
Chàng ngồi xuống gần đây nghe thiếp kể.

TRỌNG-THỦY (ngồi xuống)

Những chuyện đẹp như hoa?

MY-CHÂU

Vâng, chính thế.
Đẹp như hoa mà đẹp cũng bằng hoa
Một giấc chiêm bao lâu anh trăng ngà.

(Còn nữa)

TRẢ LỜI ĐẸP

(Tiếp theo trang 9)

chưa đọc nên không biết hay dở.
Vui lòng mua dùm cô sách, cô cứ
gửi tiền lên.

Bà Thu-cúc (Tourane). — Vì
phải nuôi con nhỏ, thức đêm và
vất vả nhiều đó là một nguyên
nhân làm cho mặt khô rồi vì thế
mà đánh phấn không mịn, phải
tắm bột và thức đêm là một điều
kiện cần ngay. Về mỹ phẩm bà
phải dùng crème Tsar pour peau
sèche, và lait d'amour de douce. Còn
trang điểm thì vẽ mặt và rước da
ấy dùng: phấn ocie rosée, phấn
hồng rouge Danoise, son Rose écar-
late. Phấn đánh phớt ở hai má
hơi đậm ở cằm. Phấn hồng đánh
gần giữa má hơi chệch về phía tai.
Son thoa hai môi đều nhau cho
môi dưới có vẻ bớt gầy. Lông mày
kẻ hơi vòng cung mà phải dùng
bút chì đen. Không có bút
chì, đốt que diêm, lấy dầu có than
dùng cũng được. Nếu ở Tourane
không có đủ mỹ phẩm, cho biết,
sẽ vui lòng mua dùm bà ở Hanoi.

Trẻ đẹp...

...Như xuân

Tết đến các bạn hãy mua
CRÈME MONA để làm
quà cho những bạn thân
chưa biết đến CRÈME
MONA bao giờ, thực là
một cách chúc tết không
lỗi mà vô cùng ý nhị.

Cô Võ Danh Hanoi. — 1e) vui lòng
mua dùm cô hai thứ cũng mỹ phẩm
ấy. Giá tất cả 12\$00. Cô nên tập bơi

Cô Thu An Nhớ Quan. — Giá
Crème Tsar vẫn thế, vui lòng mua
dùm cô. Một trăm grs hết rồi à?
Sao dùng nhiều thế!

Bà L. Đ. Niên Bắc Liêu — Thư
trước không nhận được. Đã gửi
mỹ phẩm. Thừa 5 cân thịt.

KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
ho ra máu hay ho đàm
là phương thuốc gia truyền cụ Trịnh Hải-Long (nội tổ ông đốc-
học Hào). Có hai thứ: 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
gầy ốm, bạc nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat
ông:

TRINH VĂN HÀO

110, Rue des Vasseigne — Tân-dinh — Saigon

Lời cảm tạ của Ủy-ban Phụ-Nữ hội T. B. Q. N.

Hai buổi banb nước của chi
em chúng tôi tổ chức được các
nhà từ thiện khuyến khích giúp
đỡ khiến số thu được nhiều
chúng tôi thật rất lấy làm cảm
động. Lần thứ nhất mới ra làm
việc, chúng tôi dù cố sức vẫn
không khỏi có những điều sơ
xuất trong sự tổ chức, có chỗ
vụng về trong việc bán trái,
chúng tôi mong rằng các vị hảo
tâm thứ lỗi cho. Chúng tôi xin
cảm tạ các quý vị đã mua bán
ăn, giúp tiền, và các vị đã giúp
cho cuộc bán đấu giá hoa của
chúng tôi được kết quả mỹ-mãn
và vui vẻ (danh sách các vị mua
bán và mua hoa sẽ đăng sau)
Chúng tôi đề lời cảm ơn riêng
ông bà Robert và đoàn học trò
của ông bà, ông Khê cùng các
anh em chị em hương đạo, sới
con, chim non, đã giúp và giữ sự
trật tự. Chúng tôi lại cảm ơn
các bạn sau này: Bà Lê Thành Ý,
Trường Nữ học Hoài-Đức, Gabei-
lla, bà Đặng vũ-Hỷ đã cho bánh
mứt, bà Tía, bà Hào cho bánh hỏi,
cô Nguyễn thị-Ngĩa cho 1 tá
mùi-soa, các hãng Evereto Indo
Union cho đồ chơi v.v.

Một lần nữa xin hô to cảm tạ và
xin hẹn sẽ còn cảm tạ các vị trong
nhiều dịp nữa.

Ủy-ban phụ nữ hội
T.B.H.Q.N. lại cáo

Cải chính

Ở kỳ báo số 185 ra ngày 26-2-43,
dưới mục Hội Truyền-bá Quốc-ngũ,
trang 10, cột ba, có đăng danh sách
những nhà từ thiện gửi tiền giúp
hội:

MỘT BÀ Ở FORF BAYARD 10\$00,
thợ nhà in sắp làm 0\$12 vậy xin cải
chính.
T. B. Đ. B.

THU' TIN

Đã nhận được mandat của quý-vị
kề dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Thái-Quý (Qui-nhon) ông Mai
Linh (Hai-phòng) bà Hiền (Sông cầu)
cô Nguyễn-thị-Quán (Thanh-hóa) cô
Đinh-bạch-Lý (Hưng-Yên) cô Cung-
thị-Chí (Uông-Bí) ông Nguyễn-xuân-
Quế (Huế) cô Nguyễn-thị-Mỹ (Phước
Long) bà Nguyễn-trọng-Du (Phan Rì)
bà Cẩm-bá-Bào (Thanh-hóa) bà Trương
văn-Hiếu (Cần-thơ) ông Trịnh-văn Hào
và cô Lâm Song Mai (Saigon) Librairie
Hội Ký (Nam-định) bà Lê-văn-Khuê
và cô Trần-thị-Thu (Thanh-hóa) ông
Lê-thành-Tuân (Huế) bà Nguyễn-
quang-Châu (Faiton) cô Nguyễn-thị-
Toản (Fort Bayard) ông Nguyễn-văn-
Nhiều (Cầu Thơ) ông Huỳnh-thành-
Tốt (Dầu Tiếng) bà Perraud (Khong)
bà Giáo Hồ (Đáp Cầu) bà Quách-thành
Canh (Soc-trang) cô Nguyễn-thị-Hồng
(Vinh) Maison Tân Phương (Phủ
Nghĩa) cô Jeanne Liseaux và ông
Hoàng-văn Huệ (Vientiane) bà Cao-
văn-Mèo (Bắc-cầu) cô An-thị-Tĩnh
(Bắc-giang) Mưu-hoàng-Oanh (Vinh)
ông Ngô-văn-Đông (Vàng Danh) bà
Đái-tấn-Long (Trà Vinh) cô Tuyết Lan
(Tuy Hòa) ông Phạm-văn-Bằng (Phan
Cang) bà Võ-văn-giao (Rạch-giá) ông
Phạm-công-Tê (Mỹ Thọ) bà Trần-
văn-Tri (Hanoi) ông Hoàng Khuê
(Komponcham) bà Thiện (Hà-cối) bà
Nguyễn-thị-Chức (Saigon) bà Phan-
thị-Nga (Huế) bà Đỗ-Văn (Lạc-quần)
cô Trần-thị-Bá (Quảng-Ngãi) cô Xuân
Mai (Thủ đầu một) bà Lê-vĩnh-Song
Tourane) cô Mộng Thu (Sept Pagode)
cô Hoàng minh Oanh (Đông-Khê) ông
Nguyễn-văn-Quân (Cao-bằng) bà Băng
Tâm Trần-ngọc Giáp (Fort Bayard)
cô Khánh Liên (Thái-Nguyên) bà
Nguyễn-minh-Khai (Vũng-Liêm) bà
Nguyễn-khắc-Thâm (Trà Vinh)

Chúng tôi nhận được mandat série
A 042427. 005 7\$00 của một độc giả ở
Phan-thiết gửi trả tiền báo, nhưng
không để địa chỉ, vậy của ông bà nào
xin cho biết, để tiện việc sổ sách, rất
cảm ơn, và trong thư bảo mất mấy
số báo, xin cho biết những số nào sẽ
gửi bù.

Cô Quang Khán. — Bây giờ vải đắt
dùng chỉ Nam Định (cotton à tri-cotier)
đơn sơ-mi cho đàn ông rất tiện. Cô
cũng đơn như áo nit song rộng mũi
hơn. Đã nhận được hai gia chánh.
Cảm ơn cô.

Bà Nguyễn-ngọc-Chơn Long-Hiền. Bà
T. N. ở 102 Rue du Coton Hanoi
Bà Bùi văn-Tin (Ford Bayard) Bột
L-B giá 4\$00 vui lòng mua dùm bà.

Bạn Võ Danh. — Chỉ có bằng cơ-
thủy thì khó kiếm việc làm. Cứ cho
biết địa chỉ, hễ có sẽ viết thư.

Cô Trương Văn. — Sự vui vẻ, sức
khỏe là hạnh phúc. Hãy bỏ hết ý
nghĩ chán đời và nhất là phải có nghị
lực để chống chọi với hoàn cảnh, tức
khắc sẽ sống-sướng

Cô Lan Hương. — Không nhận được
thư. Coi mục gia-chánh kỳ này.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được :

1.) cuốn « Phụ nữ với hôn nhân »
của Viêt-dinh dịch, giá 1\$00.

2.) « Luận về tiếng Nam » của
Ngô-quang-Châu, giá 0\$70, đến
do nhà sách Đời-Mới, hàng Côt
xuất bản.

3.) « Tâm-lý-Học » của Nguyễn-
đức-Tĩnh giá 1\$20.

4.) « Giáo dục nước Nhật » của
Thái-Phỉ giá 1\$00.

5.) « Nước Nhật ngày nay » của
Hoe-Đình giá 1\$20.

6.) « Mặt-Tử » của Ngô - tất-Tổ
giá 2\$00 cả 4 cuốn đều do nhà
sách Mai-Linh hàng Đời xuất bản.

7.) « Răng Đen » của cô Anh Thơ
giá 1\$25 do nhà sách Nguyễn Du
xuất bản.

Docteur HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(Đầu phố Hội-Vũ)

Chữa các bệnh

Chuyên môn về bệnh

Hoà-Liêu bệnh Đìn-Bà

Riêng với độc giả

Cuốn THANH-LỊCH của bà Văn
Đài đã xuất bản giá 1\$50. Bạn đọc
nào muốn nhờ chúng tôi mua
xin gửi tiền về tòa báo. Nhớ gửi thêm
cước phí.

T. B. Đ. B.

Hội Nữ - Công Huê

Hội Nữ-công khai giảng đúng-
ngày 1er Mars 1943. Bắt đầu nhận
đơn từ bữa 15 Février sắp tới. Vậy
xin bà cáo đề các nhà có con em
muốn cho học nữ-công xin phải
nộp đơn trước.

1.) — Cô giáo chuyên môn dạy
nấu đồ ăn Ta, Tàu, Tây và bánh
mứt, đồ chay, đồ hộp v. v.

1.) — Cô giáo chuyên môn dạy
thêu ta và thêu tây, đan, cắt áo
trẻ con, may các kiểu áo tân thời.

Hội có nhận lưu học sinh, đơn
xin học gửi cho bà Đạm Phương
chánh Hội-trưởng hội Nữ-công
đường Khải-Định Huê.

Nữ-công học hội lại cáo

Theo phương - pháp đã chỉ rành
trong bản chữ Quốc - ngữ ở mỗi hộp

Phần **MURAT** và phần **SUPER - MURAT**

Thì dầu da mặt sạm, có tàn - nhang, và nếp nhăn cũng
được đẹp lông lấy như người có màu da TRẮNG MỊN

TỔNG ĐẠI-LÝ : BẮC-KỲ, AI-LAO

Éta-plissements **VAN HOA** 8, Cantonais — Hanoi

**Vũ
Đình
Tân**

Tổng phát hành — 178, Lạch-tray — Haiphong

NÊN CHO CÁC TRẺ EM
DÙNG BỘT SỮA :

Farine «LA BICHE»

HYGIÉNIQUE — NOURRISSANTE
ALIMENT COMPLET :
pour vieillards convalescents
et enfants

PROVENANCE
concession Triều-Dông, Sontay

THANH - HU' O'NG

48, Phố Phúc - Kiến — Hanoi
HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HANOI.
ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MỨT LỐI TA,
NHẬN LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

MUỐN CÓ

Nhà lầu ô-tô

Nên mua

XỒ XỒ ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 Một Xồ

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng,
trừ sâu răng, hợp vệ sinh,
đánh răng trắng như ngà,
đánh luôn từ trẻ đến già,
răng không bao giờ hỏng, thật
giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được
32 lần giá 0\$30, có bán tại
các đại lý Dầu-chối Hoa-kỳ
và Phòng tích Con chim, Cần
Đại lý các tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Cuires Hanoi

NHÂN SÂM Dưỡng Vinh

Đại bổ khi huyết dùng
cho các bà :

- Ôm yếu, xanh xao,
kém ngủ ít ăn, kinh
nguyệt bất điều...
- Sau khi sinh nở...
- Các cụ già...

Nhà Thuốc

THƯỢNG-ĐỨC

15, Phố nhà chung,

HANOI

Tél. 1629

Vũ-dình-Tân

178, Lạch-Tray Hải-Phòng
(Tổng phát hành)

Với 20 năm kinh-nghiệm
BÀ ĐỖ

NGUYỄN THI - VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

Nhà hộ-sinh

20, Grand Boudhad 20,
(Trước vườn hoa Hàng Đậu)

Tél. 1300 — Hanoi

MỘT MÓN QUÀ XUÂN

Distributeur

LUXDOR
36

BOULEVARD
Gia Long
Hanoi

